

retfærdig. Den Tilføining „tjenstdygtig“, som Udvalgets Majoritet har foreslaaet, og efter hvis Antagelse der vilde komme til at staae, — at man der, hvor man ikke kan tilbagelevere Udrederen hans egen Hest, skal give ham en tjenstdygtig Hest istedet, gjør det saa meget mindre betænkeligt at tilbagefalde det Valg, som man havde villet aabne Udrederne. Naar der iøvrigt menes, at Udrederen, for at komme i Besiddelse af og kunne beholde sin Hest, skulde udbetale 66 Rbd., og ikke 36 Rbd., saa har Regjeringen ikke troet, at det lod sig retfærdiggjøre at stille en saadan Fordring til Udrederne; det maa nemlig bemærkes, at det ikke forholder sig saaledes som anført, at de 36 Rbd., paa hvilke Staten utvivlsomt har Fordring, alene fremtræde i den Paragraph, der handler om Præsterne. Nei, de fremtræde ogsaa i de Paragrapher, der handle om Hovedgaardshæstene, de fremtræde i det hele Forhold, nemlig saaledes, at der i de første 6 Aar bliver udbetalt 6 Rbd. mere end i de følgende Aar, hvilket udgjør den Sum af 36 Rbd., ligesom det ogsaa er udtalt i § 30, at, hvis Hæstene blive indkaldte til bestandig Tjeneste, og der senere, efterat disse Conjuncturer vare forandrede, begynder en ny Udredning, saa skal der atter forholdes efter § 28, saaledes at der paany i Løbet af de 6 Aar bliver udbetalt de 36 Rbd. Det er altsaa aldeles kjendeligt, at Loven har tænkt sig disse 36 Rbd., ikke som Betaling for Hæsten, men som en Sum, der blev godtgjort Udrederen som en Erstatning for den Byrde, der blev paalagt ham; ved Byrdens Begrundelse blev der udbetalt 36 Rbd. til hver Udreder, men, hvor det blev ved at være den samme Udreder — idet man nemlig ved en Hovedgaard tænkte sig den gaaende over i Kjøb og Salg, altsaa en fortsat Besiddelse —, var der ingen særlig Grund for Loven til oftere at fremhæve disse 36 Rbd., undtagen hvor den nye Udredning begynder, saa møde disse 36 Rbd. os atter; men, hvor Udrederne skifte, hvor, som i Præsterforholdene, den Eine succederer den Anden, uden at det berøer paa deres egen private Billie, der indtræde igjen disse 36 Rbd. Det er altsaa tydeligt tilkjendegivet, at det er den Sum, hvortil Lovgiveren har vurderet Byrden af Hæsteholdet, og som han følgerlig overalt,

hvor Hæsteholdet paany begrundedes, lod udbetale; det er kun en Anvendelse af det almindelige Princip, at disse 36 Rbd. blive at godtgjøre til hver enkelt Præst, men det har ikke Noget at gjøre med Udredelsen af Hæste, og derfor har Lovudkastet holdt fast ved, at det, der skulde tilbagebetales til Statskassen, var disse 36 Rbd. Med Prisen har man derimod her slet Intet at gjøre; det er aldeles urigtigt, at man vil sætte nogen Pris paa Hæsten og sige: den er kun 36 Rbd. værd; men de ere nævnte, fordi Staten, naar Forholdet ophører, skal have disse 36 Rbd. tilbagebetalte. De 66 Rbd. forekomme derimod i ganske andre Forhold, nemlig, hvor der tales om at indkalde Hæstene til bestandig Tjeneste, og fremtræde der som Prisen for Hæstene, hvorom der, som sagt, ikke her er Tale.

De øvrige Endringsforslag skal jeg ikke videre opholde mig ved, da de alle saa betydeligt sjerne sig fra Lovudkastet, at de ikke kunne harmonere med dets Principer. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve, at, naar der nu er tilføiet en Udpantningstrang, saa vil det dog, efter som endeel af Hæstene allerede ere komne hjem, for Loven kan udkomme, maaskee være hensigtsmæssigt, at man regner de 3 Maaneder, inden hvis Udløb Udpantningstrangen skal indtræde, fra Lovens Dato, og ikke fra den Tid, da Hæstene bleve tilbageleverede, da der ellers kunde hengaae en temmelig forskjellig Tid, før Bedkommende bleve opmærksomme paa, at de havde at tilbagebetale disse 36 Rbd.; derimod vil det med Hensyn til de Hæste, som blive tilbageleverede, efterat Loven er udkommen, kunne blive som efter det Forslag, der i saa Henseende er stillet af Udvalgets Majoritet.

Krigsministeren: Efter det Meget, der er udtalt fra forskjellige Sider om det foreliggende Lovforslag, er der kun Lidet tilbage at høre fra Krigsbestyrelsens Side; men det, som jeg troer er uundgaelig nødvendigt at fremhæve, er Bigtigheden af, at der snart tages en Bestemmelse om, paa hvilken Maade Militæretaten kunde faae de fornødne Hæste, som den har Brug for. Sagens Afgjørelse kan ikke udsættes, indtil en ny Armeepian er udkommen; hvorledes Planen end bliver, behøves der ikke blot det samme Antal Hæste, som der